

отивать. Боже, . . . чуденъ ти си Господи! . . . Глѣдай какъ чудно вървятъ тия души: ни стживать, ни крачйтъ, а така, на, посйтъ се като мъгла надъ земята! . . . „Богъ да прости, . . . Богъ да прости“, . . . шъиче дѣдо Ранчо, па се обърна та поглѣдна колата си и се прѣкърсти отъ чудо! . . . Налѣтели ония души на чувала съ брашното, като гарване на мърна, па клоцатъ съ голитѣ си челюсти зъби и виеатъ: хлѣбъ, хлѣбъ, хлѣбъ! . . . Нѣмамъ, брате, хлѣбъ . . . отъ какдѣ ще го вземъ, като и я отъ два дни троха не съмъ турилъ у уста! . . . Тѣ, това брашно ми дадохъ да го карамъ, ама сурово брашно яде ли се?! . . . — Хлѣбъ, хлѣбъ! . . . викатъ гладнитѣ души и цвакатъ ония зъби, та кожата настрѣхва на дѣдо Ранчо отъ страхъ! . . . Якте, брате, якте, я го асли карамъ за гладници! Ухъ, колко сте гладни! . . . Зеръ не сж ви варили кољево по смъртъ? . . . Зеръ не сж ви раздавали помана?! . . . „Богъ да прости . . . Богъ да го прости“! . . . Ухъ, какви грозни облаци се задали задъ оня виръ! . . . Боже, хиляди, хиляди войска! . . . Гле, гле, . . . какъ се трѣпътъ, какъ грозно се мушкатъ съ ония ножеве! . . . Каква страшна крѣвь . . . Боже, колкъвъ порой крѣвь е потекло?! . . . Я, какви сж страшни, . . . я, какви сж настървени . . . Радой, Радой! . . . варди се чедо! . . . ще ти испиятъ крѣвта, па ще рѣкне и она въ голѣмия порой! . . . Тѣ, вижъ ли го какъ налита на тебе! . . . пази се, пази се! . . . стой! . . . ухъ! . . . нали ти казахъ, нали ти рѣкохъ, че ще ти испие крѣвта! . . . каква файда че и ти го промуши?! . . . Зеръ чуждата крѣвь може да ти възвърне живота? Ете, па: и двамата лѣжите сега съ промушени гърди, па сега сте мирни, кротки, слѣдъ като ви се измѣша крѣвта въ една вада! Сега ни се сърдите, ни съ зъби скърцате, ама каква файда, когато въ къщи остава само оная кукавица, майка ти, съ Стояна . . . - съ половинъ човѣкъ?! . . .

Бумъ — буумъ — буумъ! . . .

Вѣчния сънь замѣни истинския. Дѣдо Ранчо заспа, безъ да сънува вече. Послѣдния неговъ сънь бѣше за Радой! . . . Да ли се е сбдналъ?!

Зеръ вие не вѣрвате на сънищата? . . . Азъ имъ вѣрвамъ!!

М. Георгиевъ.